

Sygn. akt I Ca 283/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Włodzimierz Wójcicki
Sędziowie:	Eugeniusz Dąbrowski Andrzej Kordowski (spr.)
Protokolant:	Monika Chrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko P. C. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży I Wydziału Cywilnego

z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt I C 688/12

I. apelację oddala;

II. zasądza od M. K. (1) na rzecz P. C. (1) kwotę 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 283/13

UZASADNIENIE

Powód M. K. (1) dnia 3 lipca 2012 r. wystąpił do Sądu Rejonowego w Łomży z pozwem o zapłatę, domagając się od pozwanego P. C. (1) zasądzenia kwoty 53.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty. Powód wywodził swoje żądanie z umowy sprzedaży samochodu marki I. (...), stanowiącego według jego zapewnień jego własność. Powód w uzasadnieniu swojego pisma procesowego wskazywał, że nabył przedmiotowy pojazd w dniu 11 kwietnia 2007 r. na co przedstawił dowód w postaci tytułu własności. Samochód, po sprowadzeniu go do Polski w 2009 r. miał zostać sprzedany przez pozwanego, w oparciu o udzielone mu przez powoda pełnomocnictwo, a pieniądze uzyskane ze sprzedaży auta miały zostać przekazane na rachunek powoda M. K. (1). Mimo upływu czasu i wielokrotnych wezwań pozwany nie przekazał powodowi sumy pieniężnej, otrzymanej ze sprzedaży samochodu.

Sąd Rejonowy w Łomży po rozpoznaniu powództwa oraz w oparciu o przedstawioną przez powoda argumentację i zgromadzone dowody, dnia 24 lipca 2012 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwanemu P. C. (1) zapłatę powodowi M. K. (1) kwotę 53.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1.01.2010 r. do dnia zapłaty. Pozwany w dniu 21 sierpnia 2012 r. złożył do Sądu sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwany P. C. (1) w uzasadnieniu swojego pisma podnosił, że pojazd marki I. (...) został nabyty za pieniądze pozwanego i jego ówczesnej małżonki -M. K., zaś auto zostało formalnie zarejestrowano na powoda M. K. (1) w celu uniknięcia wysokich składek ubezpieczenia. Powód M. K. (2) mimo odzwierciedlenia jego nazwiska w tytule własności nie jest faktycznym właścicielem wspomnianego samochodu, dlatego też powód nie ma żadnej legitymacji do występowania z roszczeniem w powyższym procesie. Wyrokiem z dnia 12.09.2013 r. w sprawie I C 688/12, Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ostatecznie podzielił argumentację pozwanego i oddalił powództwo. W punkcie II wyroku zasądził od powoda M. K. (1) na rzecz pozwanego P. C. (1) kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Sąd Rejonowy ustalił, że w 2007 r. w USA doszło do nabycia samochodu marki I. (...). W dniu 11 kwietnia 2007 r. Stanowy Departament (...) w S. Jork wydał tytuł własności, w którym stwierdzono że właścicielem zakupionego pojazdu marki I. (...) z roku 2004, o nr (...) jest M. K. (2), zamieszkały w (...). Płatność za niniejszy samochód była dokonana czekami bankowymi. Bank w USA, w którym rachunek posiadał pozwany z ówczesną małżonką, zgodnie z dyspozycją M. K. wystawił czek na kwotę 23 419, 68 USD. Z jego treści wynika, że został on wystawiony na rzecz (...), a więc komisju w którym został nabyty samochód. Powód M. K. (1) polisą o nr (...) ubezpieczył przedmiotowe auto na okres od dnia 5 marca 2008 r. do dnia 3 września 2008 r. Zakupione (...) pozwany P. C. (1) w porozumieniu z żoną M. postanowił sprowadzić do Polski w celach handlowych. Dnia 30 sierpnia 2008 r. wystawiono na zlecenie powoda M. K. (1) kartę spedycyjną związaną z transportem samochodu. Samochód został sprowadzony do Polski jako tzw. „mienie przesiedleńcze”, wskutek czego powód został zwolniony z opłat celnych. Zgodnie z zapisem zawartym w karcie spedycyjnej auto zostało odebrane w G. przez pozwanego i P. K. (1), syna powoda. Pojazd następnie przekazano do dyspozycji pozwanego, który przechowywał go na posesji swojego ojca w K. S. i dysponował nim, użytkował auto aż do momentu sprzedaży. Dnia 29 grudnia 2009 r. w drodze umowy sprzedaży zawartej w Ł. doszło do przeniesienia własności pojazdu marki I. (...) na rzecz K. K. (2). Formularz umowy został przesłany powodowi do USA przez pozwanego. W formularzu tym powód wypełnił swe dane i podpisał umowę - jeszcze przed zawarciem transakcji. W umowie jako sprzedawca został oznaczony M. K. (1), lecz faktycznie sprzedaży auta dokonał pozwany P. C. (1), który od początku do końca zajął się zorganizowaniem transakcji, zamieszczał ogłoszenia o sprzedaży w Internecie, ustalał warunki sprzedaży. W § 3 niniejszej umowy ustalono wartość auta na 40 000 zł, lecz realną kwotą uiszczoną za pojazd była kwota 53 000 zł. Pieniądze ze sprzedaży pojazdu wpłacano na rachunek bankowy ojca pozwanego - R. C.. Pieniądze ze sprzedaży przejął pozwany, zaś wpłata na rachunek jego ojca była uwarunkowana tym, że on nie posiadał takiego konta. W oparciu o powyższy stan faktyczny, Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem faktycznym właścicielem pojazdu był pozwany i jego była małżonka M. K. (3). Jedną z kluczowych przesłanek wskazującą na taki stan rzeczy był, zdaniem Sądu Rejonowego, czek wystawiony przez (...) Bank w USA. Zgodnie z dyspozycją owego dokumentu, czek został wystawiony na zlecenie M. K., ówczesnej małżonki pozwanego, na rzecz komisju R. (...), w którym zakupiono samochód. W banku tym rachunek posiadał pozwany wraz z małżonką, na którym gromadzili swoje oszczędności. Pozwany P. C. (1) podczas pobytu w USA pracował, głównie przy wykończeniach wewnątrz zarabiając ok. 7-12 dolarów na godzinę. Fakt ten potwierdzili m.in. - T. Ł. (1) C., powód M. K. (1), P. K. (2), M. K. (3). Bezsprzeczne jest, zdaniem Sądu Rejonowego, że pozwany będąc w USA zarabkował, co pozwalało mu na odłożenie i zgromadzenie środków pieniężnych na różne potrzeby. Oszczędności były gromadzone na wspólnym rachunku, co potwierdziła także M. K. (3). Pozwany i małżonka byli wówczas zgodnym małżeństwem, zamieszkiwali oddzielnie, prowadzili oddzielne od teścia gospodarstwo domowe. Sąd Rejonowy wskazał, że P. C. (1) i M. K. (3) zgromadzili na swoim wspólnym koncie sporą ilość pieniędzy- tj. ok. 40 000 dolarów, które spokojnie starczyłyby za zakup przedmiotowego auta. Sąd Rejonowy zauważył, że pieniądze na tym rachunku były gromadzone w trakcie trwania małżeństwa, a więc wchodziły w skład majątku wspólnego małżonków i jednocześnie stwarzało domniemanie równości udziałów w tymże majątku zgodnie z dyspozycją art. 43 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. W 2010 r. orzeczono rozwód między pozwanym a jego ówczesną małżonką M. K.. Strony wówczas nie zgłaszały żadnych roszczeń majątkowych, nie były składane wnioski o podział majątku wspólnego, w związku z czym należało mniemać, w ocenie Sądu I instancji, że dokonany przez strony nieformalny podział majątku odpowiadał zarówno pozwanemu jak i córce powoda. Sąd Rejonowy zwrócił

uwagę, że rozwód nastąpił już po sprowadzeniu auta do Polski i jego sprzedaży na rzecz K. K. (2), dokonanej w roku 2009. Córka powoda ani powód w tym czasie nie występowała z roszczeniami o zwrot kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu. Sąd I instancji nie dał wiary twierdzeniom powoda, że środki na rachunek M. K., z których zrealizowano czek pochodziły od powoda. W ocenie tego Sądu nie miałyby sensu przelew środków pieniężnych na konto osoby trzeciej, skoro powód, według jego twierdzeń chciał zakupić auto na swoją rzecz i swój własny użytek. Powód, który przebywa USA od kilkunastu lat jest osobą majątną i dobrze zarabiającą, co wynika ze złożonych przez niego wyjaśnień. Swoje oszczędności gromadzi na własnym rachunku bankowym. Nielogiczne więc byłoby, zdaniem Sądu Rejonowego, przekazywanie środków pieniężnych innej osobie, w celu uregulowania należności na zakup przedmiotu mającego stanowić jego własność. Skoro powód chciał nabyć pojazd na swoją rzecz, to w ocenie tego Sądu bez problemu mógł zapłacić za auto z funduszy zgromadzonych na własnym rachunku. Dalej Sąd Rejonowy wskazał na zeznania świadków T. Ł. (2) oraz Ł. C. zgodnie z którymi po zakupie auta, pojazd na terenie USA był używany głównie przez pozwanego P. C. (1). Powód M. K. (1) nie kierował żadnych roszczeń wobec pozwanego. Nie użytkował auta, nie należał na jego oddanie w dyspozycję powoda. Także po sprowadzeniu samochodu do Polski, wyłącznym użytkownikiem pojazdu I (...) był pozwany P. C. (1). Samochód stał na posesji ojca pozwanego P. C. (1) w K. Starych, a nikt z rodziny powoda nie zgłaszał się po auto. Odnosząc się do dokumentów przedstawionych przez stronę powodową, Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że zarejestrowanie samochodu na powoda było tak naprawdę czynnością pozorną, powodującą nieważność dokonanej czynności w myśl art. 83 § 1 kc. Powód w porozumieniu z córką i pozwanym ustalili, że zarejestrują samochód na powoda M. K. (1) gwoli uzyskania zniżki ubezpieczeniowej. Oświadczenie złożone organowi rejestrującemu pojazd wypełniało znamiona pozorności, było symulowane. Jedyną osobą uprawnioną do występowania z roszczeniem o zapłatę z tytułu sprzedaży auta była w takim przypadku, zdaniem Sądu Rejonowego - małżonka pozwanego - M. K. (3), która w mogłaby to uczynić w sprawie o podział majątku wspólnego. Sąd I instancji uznał, że powód, nie będący właścicielem auta, występując z pozwem o zapłatę nie miał legitymacji procesowej do dochodzenia roszczenia pieniężnego z tytułu sprzedaży samochodu, w związku z czym powództwo należało oddalić. Apelację od powyższego wyroku wywiódła strona powodowa. Orzeczeniu temu zarzuciła: - naruszenie art. 83 § 1 k.c., poprzez uznanie, że czynność polegająca na zarejestrowaniu samochodu marki I (...) na powoda wypełnia znamiona czynności pozornej, a co tym idzie, jest nieważna; - naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 217 § 1 k.p.c. w z w. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c., poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych dotyczących: - przesłuchania świadka K. K. (2), - przeprowadzenia konfrontacji świadków K. K. (2) i P. K. (1), - zwrócenia się do notariusza, który sporządził pełnomocnictwo do sprzedaży samochodu marki I (...), o przedłożenie odpisu tego pełnomocnictwa, bądź o wydanie przez tego notariusza zaświadczenia o udzieleniu pełnomocnictwa do sprzedaży samochodu pozwanemu przez powoda i przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu; - art. 129§ 1, 2 i 4 k.p.c., poprzez nie zażądanie przez Sąd I instancji od pozwanego oryginału czeku z dnia 3 lutego 2007 r., na kwotę 22.419,68 dolarów i oparcie rozstrzygnięcia na kopii anulowanego czeku, nie potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanego, pomimo kwestionowania tej kopii przez i stronę powodową oraz żądanie przedłożenia oryginalnego dokumentu; - art. 132§1 k.p.c. poprzez nie zwrócenie pozwanemu przez sąd pisma procesowego z dnia 5 grudnia 2012 r. pomimo nie dołączenia do niego dowodu doręczenia pełnomocnikowi drugiej strony jego odpisu, ani wysłania go przesyłką poleconą, a co za tym idzie nie doręczenia tego pisma pełnomocnikowi strony przeciwnej; - art. 233§1 k.p.c. poprzez: a) dowolne i nie poparte żadnymi dowodami przyjęcie, że powód wraz ze swoją córką i pozwanym zawarli porozumienie co do rejestracji samochodu na powoda, w celu uzyskania zniżek ubezpieczeniowych, podczas, gdy wynika to tylko z twierdzeń pozwanego, które nie stanowią dowodu w sprawie; ponadto, pozwany mijał się z prawdą, co zostało wykazane w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, b) zupełnie dowolne przyjęcie przez Sąd, że zakupione auto powód wraz z małżonką M. postanowili sprowadzić do Polski w celach handlowych, podczas, gdy wniosek taki można wywieść tylko z twierdzeń pozwanego; c) zupełnie dowolne przyjęcie przez Sąd, że powód gromadzi swoje oszczędności na własnym rachunku bankowym, pomimo, że nie było podstaw do poczynienia takich ustaleń, d) dowolną i nieuzasadnioną odmowę wiarygodności twierdzeniom powoda pominięcie zeznań świadków: M. K. (częściowo), P. P. K. (potwierdzonych dowodami z dokumentów w postaci aktu własności ww. pojazdu, polisy ubezpieczeniowej (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu (...), zaświadczenia wywozu pojazdu ze Stanów Zjednoczonych, karty spedycyjnej), przy jednoczesnym, całkowicie dowolnym daniu wiary twierdzeniom pozwanego; e) całkowicie dowolne przyjęcie, że zeznania świadków T. Ł. (2) i Ł. C. potwierdzają

fakt zarejestrowania samochodu na powoda dla pozoru, podczas, gdy świadkowie ci nie mieli żadnej wiedzy na ten temat, oprócz informacji przekazanych im przez pozwanego, a świadczyli jedynie na okoliczność, że słyszeli o przypadku rejestrowania samochodu na inną osobę niż ta, która jest właścicielem; f) całkowicie dowolne przyjęcie, że powód nie wzywał pozwanego do zwrotu należności pobranej za samochód, podczas, gdy fakt niejednokrotnego wzywania pozwanego do zwrotu należności za sprzedany samochód potwierdza wezwanie do zapłaty oraz zeznania świadków: M. K., P. K. (2), P. K. (1), T. Ł. (2), Ł. C. i A. B.; g) nieuzasadnione pominięcie dowodu w postaci aktu własności samochodu, polisy ubezpieczeniowej FS-20, dowodu rejestracyjnego pojazdu (...), zaświadczenia ożu pojazdu ze Stanów Zjednoczonych, karty spedycyjnej, całkowicie dowolne przyjęcie, że powód nie korzystał z samochodu marki I. (...), podczas, gdy z zeznań M. K., P. K. (2) i P. K. (1), wynika, że z auta korzystał powód i jego rodzina, do której należał wówczas również pozwany; - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z 231 k.p.c., poprzez uznanie, że fakt, iż samochód nie stanowił własności powoda wynika z innych faktów, takich jak zgodne działanie stron w celu sprzedaży auta, nie wzywanie pozwanego do zwrotu należności, zajmowanie się przez pozwanego sprzedażą pojazdu w Polsce, dokonanie zapłaty za auto za pośrednictwem córki powoda, brak adnotacji co do formy płatności za samochód w umowie sprzedaży, używanie samochodu w Polsce przez pozwanego - do czasu upływu okresu, w którym sprzedaż nie była opłacalna, z uwagi na wysokie koszty uboczne, - art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nie wskazanie przez sąd w uzasadnieniu wyroku, na których dowodach oparto rozstrzygnięcie, a którym dowodom i z jakich przyczyn, Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Mając na uwadze powyższe strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 53.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. **Sąd Okręgowy zważył co następuje:** Apelacja okazała się niezasadna. Podniesione w niej zarzuty nie mogą odnieść oczekiwanego przez jej autora skutku. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i prawne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Zgodnie z wyrażoną w art. 233 k.p.c. zasadą swobodnej oceny dowodów sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (patrz post. SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267). Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wbrew wywodom apelującego zostało przeprowadzone zgodnie z wymogami powołanego wyżej przepisu. Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość. Ocena, że zarejestrowanie samochodu w USA na nazwisko M. K. (1) miało w istocie charakter pozorny opiera się nie tylko na wyjaśnieniach pozwanego, ale przede wszystkim na całokształcie ujawnionych na rozprawie okoliczności dotyczących przede wszystkim tego skąd pochodziły środki na zakup samochodu, a także co działo się z samochodem po jego sprowadzeniu do Polski aż do jego sprzedaży w dniu 29 grudnia 2009 r. Nie budzi wątpliwości i materiał dowodowy w niniejszej sprawie takich wątpliwości nie nastęrcza, że środki pieniężne na zakup przedmiotowego samochodu pochodziły z konta wspólnego ówczesnych małżonków – P. C. (1) i M. K.. Za powyższym przemawia nie tylko kserokopia czeku wystawionego przez Bank w USA na zlecenie M. K. na rzecz komisju, w którym zakupiono samochód, ale także zeznania samej M. K., która potwierdziła (k.95), że z tego konta został wystawiony czek na zakup samochodu. Bez wątpienia M. K. (3) nie miała żadnego interesu w tym aby zeznawać na korzyść pozwanego, wręcz przeciwnie w toku całego procesu prezentowała jednolite stanowisko, że samochód został zakupiony z pieniędzy jej ojca. Kwestia mocy dowodowej załączonej do akt sprawy kserokopii czeku została prawidłowo rozstrzygnięta przez Sąd Rejonowy i przeciwne twierdzenia apelującego nie są uzasadnione. Okoliczność, że do akt sprawy dołączono jedynie kserokopię a nie oryginał czeku nie przekreśla jego wagi dowodowej, która właśnie winna być oceniana w powiązaniu z wyjaśnieniami P. C. (2) jak i zeznaniami M. K. (4). Argumentacja pełnomocnika pozwanego, że mógł on dostarczyć jedynie kserokopię czeku, albowiem jego oryginał był przekazany do komisju, w którym zakupywany był samochód jest przekonywująca. Podobnie potraktować należy argumentację tego pełnomocnika, że oznaczenie „void” – czyli nieważny, znalazło się w tle kserokopii czeku uzyskanej z banku, a nie samego czeku, co jest logiczne i uzasadnione z punktu widzenia pewności obrotu pieniężnego. Skoro zatem pieniądze na zakup samochodu pochodziły ze wspólnego konta małżonków, rozważyć należało twierdzenia powoda, że pieniądze te przekazał swojej córce aby dokonała

jego zakupu. Bez powielania argumentacji przytoczonej przez Sąd Rejonowy w tym zakresie, stwierdzić należy, że nie ma żadnego logicznego wyjaśnienia dlaczego powód, od dłuższego czasu przebywający w USA, majątny i z pewnością dysponujący własnym kontem miałby przekazać pieniądze na konto córki aby ta kupiła dla niego samochód. Twierdzenia te uznać należy za niewiarygodne. Nie są one poparte żadnymi dowodami, chociażby potwierdzeniami przelewu/wpłaty na konto M. K. przez jej ojca kwoty potrzebnej na zakup samochodu. Przedłożone przez stronę powodową dokumenty w postaci aktu własności samochodu, polisy ubezpieczeniowej, dowodu rejestracyjnego pojazdu, zaświadczenia wywozu pojazdu z USA nie zmieniają faktu, że samochód został zakupiony z funduszy zgromadzonych przez małżonków na wspólnym rachunku bankowym w czasie trwania wspólności majątkowej w związku z tym dokumenty te nie mają takiego znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy jakie stara się im nadać strona powodowa. Wywód Sądu Rejonowego odnośnie powodów rejestracji samochodu na M. K. (1) w celu uniknięcia wysokich składek ubezpieczeniowych, w świetle wyjaśnień pozwanego i zeznań T. Ł. (2) i Ł. C. jest logiczny i przekonujący. Bez wpływu na ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie pozostawał zarzut skarżącego, że w toku procesu Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu z przesłuchania świadka K. K. (2), przeprowadzenia konfrontacji tego świadka z P. K. (1) oraz zwrócenia się do notariusza, który sporządził pełnomocnictwo do sprzedaży samochodu. Okoliczności dotyczące sprzedaży samochodu w dniu 29 grudnia 2009 r. na rzecz K. K. (2) zostały przez Sąd Rejonowy dostatecznie wyjaśnione i nie było potrzeby przeprowadzania w/w dowodów. Niezależnie od powyższego dodać należy, że Sąd nie jest zobligowany do uwzględnienia każdego wniosku strony, a stosowna dokumentacja fotograficzna znajduje się w aktach sprawy niniejszej. Przeprowadzenie wnioskowanych dowodów byłoby zbyteczne, prowadząc wyłącznie do nieuzasadnionego przedłużenia przedmiotowego postępowania. Nie budzi bowiem wątpliwości że w przedmiotowej umowie jako sprzedający został wymieniony M. K. (1). Chodziło jednak o przekonanie K. K. (2), że zawiera umowę z osobą wymienioną w przedłożonych mu dokumentach w postaci aktu własności samochodu, dowodu rejestracyjnego pojazdu i zaświadczenia przewozu pojazdu z USA do Polski. Nie zyskał jednakowoż aprobaty Sądu Odwoławczego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 kpc. O skutecznym postawieniu takiego zarzutu można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braku uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Zarzut ten może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest szczegółowe i zawiera wszystkie wymagane elementy konstrukcyjne. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji oraz przeprowadzony przez ten Sąd wywód prawny pozwala na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku w ramach postępowania apelacyjnego. Skarżący zarzucał naruszenie art. 132 § 1 kpc i uważał, że obowiązkiem Sądu Rejonowego było zwrócenie pełnomocnikowi powoda pisma z dnia 5 grudnia 2012 r., bowiem przy tym piśmie nie okazano dowodu doręczenia jego odpisu pełnomocnikowi procesowemu powoda lub dowodu nadania takiego odpisu przesyłką poleconą. Niewątpliwie pismo z dnia 5 grudnia 2012 r. jest pismem procesowym w rozumieniu art. 125 § 1 k.p.c. a w związku z tym, że w sprawie występują profesjonalni pełnomocnicy aktualizuje się rygor polegający na tym, że brak dowodu przekazania drugiej stronie odpisu pisma procesowego składanego sądowi, traktuje się jako niezłożenie pisma procesowego. Zgodzić należy się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy dopuścił się w tym zakresie uchybienia procesowego, ale uznać trzeba, że uchybienie, to nie miało żadnego wpływu na wynik sprawy, niedoręczenie stronie odpisu pisma procesowego przeciwnika nie pozbawiało strony możliwości obrony jej praw i nie powodowało nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 5 k.p.c. W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że apelacja strony powodowej podlega oddaleniu o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. O zwrocie kosztów za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).